

Kako spoznati Svetega Duha

V naši cerkvi pojemo pesem, ki gre takole: "Pošlji ga, Gospod, pošlji ga. Gospod, naj pride Sveti Duh. Potrebujemo ga, Gospod, pošlji ga."

Pojemo tudi druge podobne pesmi in prosimo, naj pride Sveti Duh. Toda resnica je, da je Sveti Duh že tukaj. Na binkoštni dan se je spustil iz nebes v gornjo sobo, na Zemljo. In še vedno ni odšel!

Jezus je obljubil: "Jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas." (Jn 14,16-17). Bodite pozorni na stavek "vi ga poznate", ki ga Jezus tukaj uporablja.

Ko sem nedavno bral in preučeval te besede, ko sem se pripravljaj na to sporočilo, se jih nisem mogel otresti. Spoznal sem, da pravzaprav ne vem veliko o Svetem Duhu.

Cerkev veliko govori o Duhu. Učimo se znanosti o Svetem Duhu. Govorimo o napolnjenosti z Duhom, hoji in življenju v Duhu, o darovih Duha, o prejemanju tolažbe Duha.

Lahko pa poznamo vso znanost o Svetem Duhu, pa ga še vedno ne poznamo.

Če bi vas vprašal: "Ste prejeli Svetega Duha?" kaj bi rekel?

Nekateri bi rekli: "Da, prejel sem Duha, ko me je Jezus rešil. Sveti Duh me je pripeljal v Kristusovo kraljestvo."

Drugi bi odgovorili: "Da, prejel sem Duha, ker sem govoril v jezikih, ko je vstopil v moje življenje. Molim v Duhu in jeziki so dokaz, da sem ga prejel."

Vendar je prejem Duha veliko več kot le enkratna izkušnja. Beseda "prejmi" pomeni tudi "uporabi, kar ti je dano". Skratka, prejeti pomeni želeti povečati sposobnost za večje spoznanje o tem, kdo je Duh in čemu služi njegova služba. Pravzaprav nihče ne prejme Svetega Duha, dokler mu ne dovoli, da prevzame popoln nadzor nad njihovim templjem - vašim srcem.

Pavel je Galatijske kristjane vprašal: "Kako ste prejeli Duha? Ali ga niste prejeli po veri?" Nato izjavi: "Z vero ste izjavili, da ste tisto, kar veste o Duhu, prejeli z vero. Torej, ali vam Duh nenehno služi po veri? Ali uporabljate vero, da bi šli globlje v spoznanje Duha?"

Čudovito je, da nam je Bog dal tako velik dar, od svojega Duha, ki prebiva v našem srcu, vendar se prepogosto obnašamo, kot da ga ni!

Vemo, da je Sveti Duh tukaj na Zemlji. Vemo, da prebiva v nas tako, da nas naredi za svoje bivališče; naše telo je postalo njegov tempelj. Velikokrat pa živimo, kot da je Duh nekje tam v vesolju, ne pa med nami, torej v nas.

Res je, da nam je Oče poslal svojega Duha, da nam pokaže, kako zelo ga zanima vsak vidik našega življenja. Sveti Duh je bil poslan, da bi bil naš prijatelj, tolažnik in vodnik. Ob tem osupljivem dejstvu se vsakemu izmed nas postavlja vprašanje: "Kako dobro poznam Duha? Ali ga res poznam kot takega?"

Jezus je jasno povedal, da mora biti Sveti Duh za nas vse, kar je bil Kristus za svoje učence, ko je bil z njimi. Poglejmo: Jezus je razodel Očeta svojim sledilcem. Učencem je dal vse besede, ki mu jih je dal Bog. Molil je za učence in jih ohranil (ali zaščitil). Slavo, ki jo je imel Jezus, je dal tudi svojim učencem (glej Jn 17).

Jezus je rekel vsem, ki mu sledijo: "Ne bom vas pustil obupanih." Z drugimi besedami nam sporoča: »Pošiljam ti nekoga, ki te bo branil in ščitil. Ne bom te pustil brez pomoči in moči v nevarnosti satanskih zvijač. Veseli se, ker ti pošiljam nekoga, čigar moč je večja od katere koli druge moči v vesolju."

Jezus govori, da ne samo da je Duh tukaj, da prebiva v meni, ampak da ga tudi poznam. Zaradi tega se moram vprašati, kako poznam Duha? Kakšni so znaki in dokazi, da ga poznam, ali prepoznam njegovo stalno prisotnost, ali doživljam njegovo bližino?

Preprosto povedano, **Svetega Duha najprej spoznam po spremembah, ki jih naredi v nas**; in ne le s spremembami, ki jih je naredil pri drugih. Vidim ga kot odsev v mojih bratih in sestrah, vendar ga poznam le po delu, ki ga opravlja v svojem življenju.

Vidite, delo, ki ga Sveti Duh opravlja v nas, je zelo osebno in edinstveno. Moje telo je njegov tempelj in vsak dan v meni daje nova razodetja o Kristusu. Njegovo delo me spodbuja, da se odvrnem od zla, k lakoti in žeji po pravičnosti, k nenehnemu hrepenenju: "Pridi, Gospod Jezus."

Dovolite mi, da vam zdaj povem o dveh osnovnih službah Duha. Ko torej spoznamo njegovo službo in verjamemo, da deluje v nas, takrat se lahko dvignemo nad vse preizkušnje in strahove, ki prihajajo na nas.

Njegovo služenje nam omogoča, da celo smrti pogledamo v oči in ostanemo polni upanja in veselja.

1. Sveti Duh kot tolažnik

Jezus Svetega Duha imenuje "Tolažnik". Eno je vedeti, da je Sveti Duh naš Tolažnik, vendar moramo vedeti tudi, kako nas tolaži, da lahko ločimo tolažbo mesa od tolažbe Duha.

Na primer, kakšnega brata ali sestro v Kristusu premaga osamljenost. Molijo za tolažbo Svetega Duha in pričakujejo, da bo prišla kot nekakšen občutek. Predstavljajo si ga kot nekakšen nenaden dih z neba, kot nekakšno duhovno pomirjevalo za dušo. Po njihovem mnenju pride tolažba kot nekakšna prijetna omrtvičenost uma, ki prinese nekajurno olajšanje.

Naslednje jutro je občutek miru izginil. Posledično začnejo verjeti, da je Sveti Duh zavrnil njihovo prošnjo. Ne nikoli! Sveti Duh nas ne tolaži z manipulacijo naših občutkov. Njegov način tolažbe je popolnoma drugačen in je jasno prikazan v Svetem pismu. Ne glede na problem, preizkušnjo ali potrebo, se je njegova služba tolažbe uresničevala na podlagi gotovosti - resnice, kajti: »Tolažnik ... je Duh resnice« (Jn 14,16).

Dejstvo je, da naše udobje izhaja iz tega, kar vemo, ne iz tega, kar čutimo. Samo vera, ki temelji na resnici, lahko premaga čustva, torej jih postavi na pravo mesto.

Lahko se nam naloži neznosno in težko breme, ki ga lahko povzročijo strah, žalost, težave, preizkušnje, malodušje. Ne glede na to, kaj je vzrok, potrebujemo tolažbo. Nenadoma se zasliši glas, ki odmeva po hodnikih naše duše. To je glas Svetega Duha, ki oznanja duši: "Nič te ne more ločiti od Božje ljubezni."

Ko enkrat verjameš tej resnici, hitro postane vir žive vode, ki odstrani vsak kamenček dvoma. "In pomočnik - Tolažnik, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v Mojem imenu, on vas bo vsega naučil in spomnil vsega, kar sem vam rekel." (Janez 14,26).

Na ta način ima Sveti Duh pomembno vlogo v našem posinovljenem odnosu z Očetom. Duh je naš učitelj v naši vsakodnevni hoji s Kristusom, mi pa smo njegovi učenci. Uči nas, da smo posvojeni; da smo Božja družina, njegovi sinovi in hčere.

Kako nas Duh spomin na to resnico? Apostol Pavel nam pravi, da smo posvojeni v Očetovo družino in da smo postali Kristusovi bratje in sestre. "In ker ste sinovi, je Bog poslal v vaša srca Duha svojega Sina, ki kliče: Aba, Oče." (Gal 4,6).

Sveti Duh je tisti, ki v nas kriči: "Zapomni si, kaj je rekel Jezus: Ti si sin ali hči Najvišjega Boga. Imaš Očeta v nebesih, ki te ljubi. Torej, spomni se, kdo si. Nisi sam. Spomnite se Jezusovih besed: Bog vas ljubi, tako kot je ljubil svojega Sina Jezusa."

Ta resnica, da Duh posinovljenja prebiva v meni, je postala velik vir miru in tolažbe v moji vsakodnevni hoji z Gospodom.

Sovražnik lahko pride name kot hudournik in me vrže v strah, krivdo ali stres, vendar lahko takoj izrečem to molitev: "Sveti Duh, služi mi zdaj, uči me, spomni se me. Spomni me na Jezusove obljube o moji varnosti kot Božji otrok."

Nato Duh zavpije iz mene: "Spomni se svojega Očeta. Ti si opravičen in imaš odprt dostop do njega. Zakriči iz svoje duše: Božji otrok sem in hodim v Duhu posinovljenja."

Nova zaveza jasno pravi: "In vsem, ki so ga sprejeli, je dal moč, da postanejo Božji otroci - tistim, ki verujejo v njegovo ime." (Jn 1,12). "Kajti vsi, ki jih vodi Božji Duh, so Božji sinovi." (Rim 8,14).

Enako nam pravi Pavel, da smo kot Božji sinovi in hčere prejeli istega Duha, ki je v Kristusu: "In če prebiva v vas Duh njega, ki je obudil od mrtvih Jezusa, bo on, ki je obudil Kristusa od mrtvih, po svojem Duhu, ki prebiva v vas, priklical v življenje tudi vaša umrljiva telesa." (Rim 8,11).

Ali vidite, kako velika in pomembna je ta vloga Svetega Duha? Včasih se lahko počutim duhovno mrtev. V srcu mi je hladno, brez življenja, kot da v meni ni ognja, ampak le tleča iskra. Toda resničnost je taka, da v meni vedno deluje vzvišena življenjska sila - moč Svetega Duha.

Če verjamem v Božjo besedo in zaupam v Kristusa, potem ni pomembno, kako se počutim, ni važno, kakšno

sodbo o sebi naredim in ali se počutim krivega, Kristusov Duh, ki je še vedno v meni, diha življenje v mojo dušo. Bog me še vedno ljubi in Duh še vedno deluje.

Pomislite za trenutek na nekoga, ki vam je drag, na nekoga, ki trpi ali je na smrtni postelji. Njegovo telesno življenje je ugasnilo, vemo pa, da so vsi, ki so v Kristusu, tudi v procesu vstajenja. Resnično, isti Duh, ki je prevzel Kristusov tempelj (telo) v grobu, prihaja, da obudi vašo ljubljeno osebo v večno življenje. V trenutku najglobljega trpljenja mu Duh kliče to tolažilno resnico: "Ne boj se ... K Očetu greš! "

Drug vir tolažbe je vedeti in verovati, da je Sveti Duh prišel, da se bori proti poželenjem in napadom našega mesa: "Kajti meso si želi, kar je zoper Duha, Duh pa, kar je zoper meso. Ta dva si namreč nasprotujeta, da ne bi delali tega, kar hočete." (Gal 5,17).

Notranja vojna v nas še vedno divja. Vsak kristjan lahko reče: "Vem, da me Bog ljubi. Poznam ga kot očeta in vem, da sem njegov otrok. Vem, da sem v njegovih očeh upravičen in da imam dostop do njega. Toda vojna še vedno divja v meni. Še vedno se borim proti mesenim mislim in strašnim skušnjavam in kot da se ta vojna ne bo nikoli končala."

Preljubi, ta vojna je realnost vsakega kristjana. Zgodi se, da imamo misli, ki niso vredne Kristusa. Vidimo stvari, ki jih ne bi smeli. Mikajo nas stvari, ki nas ne bi smele mikati. Slišimo besede, ki jih naša ušesa ne bi smela slišati. Zaradi vsega tega se pred Bogom počutimo nevedne in nečiste.

Te bitke so lahko tako hude in se tako pogosto ponavljajo, da se občasno počutimo, kot da izgubljammo vojno. Celo apostol Pavel se je tako počutil in je v tesnobi zavpil: "Jaz nesrečnež! Kdo me bo rešil telesa te smrti?" (Rim 7,24).

Kot odgovor na vaše vzdihovanje prihaja Svetega Duha z resnico, ki prinaša tolažbo: "Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo, Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati." (1Kor 10,13).

Na kratko, Pavel pravi, da bijete iste bitke, skozi katere gredo pobožni svetniki po vsem svetu. Vaša notranja preizkušnja za vas ni edinstvena. Na enak način nam zagotavlja tudi apostol Peter: "Dragi moji prijatelji, ne bodite presenečeni nad ognjem, ki se je vnel med vami - da vas preizkusi.« (1Pet 4,12).

Razlog, zakaj se vaše meso upira in vas Satan nadleguje, je v tem, da ste povabili Duha, da pride in prevzame nadzor nad vašim življenjem. Zelo preprosto: v skušnjavi ste, ker Sveti Duh v vas dela čudovite stvari, spremembe, in njegovo delo je razjezilo Satana.

Resnično, vaše se meso bori proti Duhu. Toda Sveti Duh je več kot le zmagovalec nad vašim telesom. Preprosto se moramo zavedati, da se ta bitka v času našega življenja v mesu ne bo nikoli končala. Zato nam Pavel podaja te besede: "Samo človeška skušnjava vas je doletela. Bog pa je zvest, zato vas ne bo pustil trpeti v skušnjavah več, kot lahko, ampak jih bo tudi končal, da jih boste lahko prenašali." (1Kor 10,13). To je čudovita resnica, zapečaten s Svetim Duhom, ki nam prinaša tolažbo: da imamo izhod iz vsakega strahu, vsake situacije in da lahko vse premagamo.

Ta resnica nam pokaže tri pomembne stvari, za katere moramo prositi Duha, da nas spomni nanje: "Moja notranja vojna in boj sta skupna vsem vernikom. Zato ne bom nasedel hudičevim lažem, da sem nečist otrok ali zavržen Božji otrok."

"Vedno se moram zavedati, da me Bog tako ljubi, da mi je dal svojega Duha. Tako zelo mu je mar zame, da je poslal Svetega Duha, da bije moje bitke. Duh ni prišel kot vohun ali policist, in išče, ali bo našel kakšen greh. V mislih ima samo moje dobro, mojo korist, moj napredek."

"Zavrtni moram vse obsodbe. In prositi moram Duha, naj me spomni na Pavlove besede: 'Zdaj ni torej nobene obsodbe za tiste, ki so v Kristusu Jezusu.'" (Rim 8,1).

2. Seti Duh je prišel, da nas uvede v življenje molitve

"Prav tako tudi Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti. Saj niti ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh posreduje za nas z neizrekljivimi vzdihmi." (Rim 8,26).

Poglejmo, kaj tukaj pravi Pavel o vlogi Svetega Duha v našem molitvenem življenju. Glede molitve smo zelo zmedeni in zdi se nam, da je zelo zapletena. Če greste v katero koli krščansko knjigarno, boste našli veliko knjig na to temo, s podrobnimi formulami, kako moliti. Množica teh teorij lahko ustvari samo zmedo in glede molitve se bodo pojavila različna vprašanja:

Kdaj molitev postane priprošnja?

Ali se priprošnja meri po gorečnosti, glasnosti, času, ki ga preživim na kolenih?

Slišal sem, da moram moliti po Božji volji, ampak kako naj spoznam njegovo voljo?

In kako naj molim?

Ali se upoštevajo tudi v molitve mojih mislih?

Zakaj točno naj molim?"

Takšna zmeda je lahko zelo mučna in zaradi nje le malo ljudi dobi resno spodbudo in moli. Vendar nikoli ni bil čas, ko bi bile molitve Božjega ljudstva bolj potrebne kot zdaj. Živimo v svetu, ki je ponorel, ušel izpod nadzora. Še v tistem davnem času je Pavel rekel o Zemlji: "Saj vemo, da celotno stvarstvo vse do zdaj skupno zdihuje in trpi porodne bolečine." (Rim 8,22).

Okoljevarstveniki nam sporočajo, da se led na polih tali in da bo voda poplavlila New York in večji del vzhodne obale. Pravijo, da bo v prihodnosti globalno segrevanje uničilo vse rastlinstvo. Napoveduje se, da bo Zemlja postala opustošena in popolnoma nenaseljena.

Hud stres, ki ga povzročajo takšna poročila, zdaj preplavlja ljudi po vsem svetu. In kristjani niso izjema. Pavel pravi: "In ne le ona (narava), ampak tudi mi sami, ki imamo prvi dar Duha, in sami vzdihujemo v pričakovanju posinovljenja, odrešenja svojega telesa." (Rim 8,23 - poudarek dodan).

Medtem ko se globalni dogodki zaostrejejo in skušajo ljudi oropati miru, družba išče vir tolažbe. Vendar ga ne najde ne v psihoterapiji, ne v mrtvi veri ali celo v dobrodelnem delu. Edino zatočišče za tak čas je molitev vere!

V tem obdobju mojega življenja in službe je ena mojih največjih skrbi ohranjanje osebnega molitvenega življenja. Ko zanemarjam molitev, žalostim Božjega Duha v sebi. Da, Svetega Duha lahko žalostimo, ker je Božja moč. O tem piše Pavel, ko pravi: "In ne žalostite Božjega Svetega Duha." (Ef 4,30).

Dejansko Duh deli Božjo žalost zaradi nevere njegovega ljudstva in njihovega pomanjkanja molitve.

Razmislite le o teh nekaj močnih vlogah, ki jih ima Sveti Duh v naših molitvah:

V molitvi Sveti Duh razodeva Kristusovo navzočnost v nas.

V molitvi Duh zapečati Božje obljube v naše srce.

V molitvi nam Tolažnik daje upanje.

V molitvi Duh sprošča reke tolažbe, miru in počitka v naši duši.

Te dni je moja molitev: "Sveti Duh, ohrani me v tesnem občestvu z Jezusom. Ne pusti mi, da bi zanemaril čas, ko sem sam s Tistim, ki ga moja duša ljubi. Drži me na kolenih. Takrat bom spoznal sladkost tvojo tolažbe."

Spodbujam vas, da to postane tudi vaša molitev.